

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ πύργος τῆς Σαραγόδδης. — Ὁ κεκλιμένος πύργος τῆς Σαραγόδδης, ὁ καὶ Νέος Πύργος καλούμενος, ἀπειλεῖ νὰ καταστραφῇ. Φαίνεται ὅτι πρὸς στερέωσιν αὐτοῦ μεγάλη ἀπαιτεῖται δαπάνη, ἣν δὲν ἐπιθυμεῖ ν' ἀναλάβῃ τὸ κράτος καὶ ἣν ἀδυνατεῖ νὰ υποστῇ ἐπίσης ἡ δημαρχία Σαραγόδδης. Κατὰ συνέπειαν ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐπεμψαν εἰς τὴν δημαρχίαν βασιλικὸν διαταγμα ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13]25 ἀπριλίου, δι' οὗ ἐπιτρέπεται ἡ κατεδάφισις τοῦ νέου πύργου ὅσα ὥς κριθῇ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος. Φαίνεται δ' ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς πόλεως ἐκ νέου ἐξήτασαν τὸ ἱστορικὸν τοῦτο μνημεῖον ἵνα ἴδωσιν ἂν ὑπῆρχεν ἄμεσος κίνδυνος καταστροφῆς, ἐκ τῆς σχετικῆς δ' ἐκθέσεως προκύπτει ὅτι ἄνευ οἰασδύποτε σπουδῆς δυνατόν εἶναι νὰ μελετηθῇ ὁ τρόπος δι' οὗ ἡ κατεδάφισις αὐτοῦ δύναται νὰ γείνη ἐπωφελεστέρα διὰ τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως.

Ὡτῶ καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο μνημεῖον θὰ ἐκλίπῃ μετὰ μικρόν.

Ἡ χειρουργικὴ ἐν Σινικῇ. — Ὡς τὰ πλεῖστα ἐν Σινικῇ οὕτω καὶ ἡ χειρουργικὴ μεγάλως διαφέρει ἀπὸ τῆς παρ' ἑτέροις ἔττον πεπολιτισμέναις χώραις τῆς Δύσεως ἐν χρήσει διατελούσης. Ἐν τῇ συνενώσει τεθραυσμένων ὄστων π. χ. ἐξασκεῖται ἐν τῷ Οὐρανίῳ κράτει μέθοδος ὅλως ἀλλοία τῆς ἐν Εὐρώπῃ χρησιμοποιοιμένης. Ὁ χειρουργὸς δὲν πειράται νὰ συνενώσῃ τὰ ὀστέα τοῦ τεθραυσμένου μέλους, ἀλλ' ἀπλῶς περιβάλλει τὸ μέλος τοῦτο δι' ἐρυθροῦ γύψου, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι καὶ τινες λωρίδες βμβοῦ (καλάμης). Αἱ λωρίδες αὗται περιτυλίσσονται δι' ἐπιδέσμων καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιδέσμῳ τίθεται ἡ κεφαλὴ ζώντος νεοσσοῦ ὄρνιθος. Ἐνταῦθα ἀναφαίνεται ἡ ἀνωτέρα ἐπιστήμη τοῦ Οὐρανίου. Ἀφοῦ δὲ προσδεθῇ ὁ ἐπιδέσμος ἡ ὄρνις ἀποκεφαλίζεται καὶ τὸ αἷμα αὐτῆς ἀφίνεται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κάταγμα διότι τρέφει τὸ τεθραυσμένον μέλος.

Θαυμάδιον ὥρολόγιον. — Περύργον ὥρολόγιον, προωρισμένον διὰ τὴν ἐν Σικάγῳ Ἐκθεσιν, κατεσκευάσθη ἐν Βαρσοβίᾳ ὑπὸ ὥρολογοποιοῦ καλουμένου Γκολδφάδεν, ὅστις ἐπὶ ἐξαετίαν κατέγιγεν μέχρις οὗ ἀποπερατώσῃ αὐτό. Τὸ ὥρολόγιον τοῦτο παρίστησι σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μετ' αἰθουσῶν, ἐν οἷς ἀναμένουσιν οἱ ταξιδιωταί, γραφεῖων τηλεγραφικῶν καὶ πωλήσεως εἰσιτηρίων, λαμπροῦ καὶ ἐξαιρετικῶς φωτιζομένου προαυλίου καὶ ἀνθοκηπίου ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει διαυγῆς πηγὴ καθαροῦ ὕδατος. Πέραν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὑπάρχουσιν αἱ συνήεις σιδηρᾶί ράβδοι. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις οἰκίσκοι τῶν φυλάκων, σήματα, φῶτα καὶ δεξαμεναί, πάντα δηλονότι ὅσα εὐρίσκονται ἐν πραγματικῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ μέχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης ἔτι λεπτομερείας. Ἐν τῷ τρούλῳ τοῦ κεντρικοῦ πύργου ὑπάρχει ὥρολόγιον ὑπερδείκνυσι τὴν ὥραν τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εὐρῆται ὁ σταθμὸς, δύο δὲ ἄλλα παραπλευρῶς κείμενα ὥρολόγια ἐν τοῖς παρακειμένοις τρούλοις δείκνυσιν τὴν ὥραν τῆς Νέας Ἰόρκης καὶ τοῦ Μεξίνου. Ἐν τοῖς δύο ἐξωτάτοις πύργοις ὑπάρχουσιν ἐν ἡμερολόγιον καὶ ἐν βρόμμετρον. Καθ' ἑκάστην τέταρτον τῆς ὥρας ὁ σταθμὸς δείκνυσι σημεῖα ζωῆς. Πρώτιστα πάντων ὁ τηλεγραφητὴς ἄρχεται ἐργαζόμενος· οὗτος τηλεγραφεῖ ὅτι ἡ γραμμὴ εἶναι ἐλευθέρα. Αἱ θύραι ἀνοίγουσιν, ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ τοῦ σταθμοῦ ἐμφανίζονται ὁ σταθμάρχης καὶ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ· ὁ πωλητὴς τῶν εἰσιτηρίων καθορᾶται τότε ἔμπροσθεν τῆς θυρίδος τοῦ γραφείου αὐτοῦ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ὑπάλληλοι, ἐξερχόμενοι τῶν οἰκίσκων αὐτῶν, ἐκτελοῦσι τὰ ἀνατεθειμένα ἐκαστῷ ἔργα. Μακρὰ γραμμὴ ἐπιβιτῶν παρατηρεῖται πρὸ τοῦ γραφείου τῶν εἰσιτηρίων πρὸς ἀγορὰν τοιούτων ἀχθοφόροι· φέρουσιν ἀποσκευάς· ὁ κώδων τότε κρούεται, μικρὰ δὲ συνολκὴ ἐξερχομένη σήραγγός τις εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου κατόπιν ὀξέος συριγμοῦ, ἡ ἀτμομηχανὴ σταματᾷ. Ἐργάτης προσεγγίζων εἶτα εἰς ἕνα ἑκάστην τῶν τροχῶν τῶν τῆς συνολκῆς ἀμαξῶν δοκιμάζει τὴν στερεότητά αὐτῶν διὰ σφύρας, ἐνῷ ἕτερος εἰσάγει δι' ἀντλίας ὕδωρ εἰς τὴν ἀτμομηχανήν. Μετὰ τὴν τρίτην κωδωνοκρουσίαν, ἡ μηχανὴ συρίζει καὶ πάλιν καὶ ἡ συνολκὴ ἐξαφανίζεται ἐν τῇ ἀντιθέτῳ σήραγγῃ· ὁ σταθμάρχης μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἀποχωροῦσι καὶ αἱ θύραι τῶν αἰθουσῶν, ἐν αἷς· οἱ ἐπιβάται πε-

ριμένουςι, κλείονται ὀπισθεν αὐτῶν· οἱ τῆς γραμμῆς ἐργάται ὑποστρέφουσιν εἰς τοὺς οἰκίσκους αὐτῶν καὶ πλήρως ἐπικρατεῖ ἡσυχία μέχρις οὗτου, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἐπαναληφθῇ τὸ αὐτό.

Ἡ ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἐξοχῇ περιπάτου ὠφέλεια. — Μιᾶς ἡμέρας περίπατος ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀδιάφορον ἂν μεταγύγῃ ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν 4 ἢ 40 μιλίων ἀπὸ τῆς ἀρετηρίας, ἐπαναφέρει ὅπωςδύποτε ἡμᾶς διὰ τῶν ἀπείρων θορυβωδῶν ἐποχῶν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν ἤρεμον ἀπομόνωσιν καὶ αὐθόρμητον θέαν τῆς ἀγροτικῆς ἐποχῆς, πρὶν ἢ αἱ πόλεις καὶ αἱ ἐργασίαι ἀνακαλυφθῶσιν· τὴν ἐσπέραν δὲν εἴμεθα οἱ αὐτοὶ καὶ κατὰ τὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας πρωΐαν· ἀπερροφήσαμεν τὴν ἡμέραν καὶ τὰ τόπια· ἐβαδίσσαμεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἡλίου καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ αἱ βροχαὶ ἡμᾶς ἐπεσκέφθησαν. Παρ' ὀλίγον θ' ἀπεβαινόμεν ἀθίγγανοι· ἐν τούτοις παρ' ὀλίγον θὰ κατενοοῦμεν καὶ τί ἐστὶ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον. Αἱ κάλλιστα σκέψεις καὶ αἱ ἀγνότεροι στιγμαὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου δύνανται συχνάκις νὰ ἐπέλθωσιν αὐτῷ πεζοποροῦντι. Ἡ κανονικὴ καὶ πραεὶα ἐξάσκησις τῆς κινήσεως παρέχει εἰς τὸ σῶμα ἱκανὴν ἐνασχόλησιν ὥστε ν' ἀποτρέπῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ἡ καρδιά ἐνεργεῖ πληρῆστατα, οὐχὶ ὅμως καθ' ὑπερβολήν· οἱ πνεύμονες καθ' ὁλοκληρίαν εἰσάγουσιν ἀέρα χωρὶς νὰ ὑπερπληρωθῶσιν· τὰ λοιπὰ ὄργανα λειτουργοῦσι μετ' εὐχερείας καὶ εὐκινήτίας. Οἱ μικροὶ ἐν τῷ δέρματι ἄγωγοι ἐκδίδουσι τὴν ὑγρασίαν αὐτῶν, οἱ μυῶνες στίλβουσι καὶ εὐρύνονται καὶ ὁ ἐγκέφαλος, εὐρίσκων τὰ πάντα καλῶς ἐν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένοις, ἐπιδίδεται εἰς τὰς ἐαυτοῦ ἀσχολίας μετὰ χαροποιῦ ἐλευθερίας καὶ ταχύτητος. Ὅποια δὲ ὀρεξὶς ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἐσπέραν! ὅποιος ὕπνος τὴν νύκτα! Ἀναγκαστικὸς ἱατρὸς ἀνεύρισκε ποτόν τι, ὅπερ νὰ παρέχῃ καὶ τὸ δέκατον τῆς ζωογόνου ὠφελείας ἡμερησίου περιπάτου ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, θ' ἀπέβαινε ὁ Κροῖσος τῶν φαρμακοποιῶν. Ὅποια θὰ ἐπληρόνομεν δι' ἑκάστην φιάλην τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ; Καὶ ὅμως δυνάμεθα νὰ περιπατῶμεν ἄνευ δαπάνης· ὅσῳ περισσοτέραν τοῦ ἐν τῇ ἐξοχῇ περιπάτου χρῆσιν ποιούμεθα τόσῳ μείζων καὶ διαρκεστέρα ἔσται ἡ ὠφέλεια, ἣν ἐκ τούτου θ' ἀρυσθῶμεν.

Ἐκδρομὴ Ρώδων εἰς Σινικὴν. — Τὰ ρωσικὰ «Νέα» ἡγγεῖλαν ὅτι τὸ ρωσικὸν συμβούλιον τοῦ κράτους ἐψήφισε τὸ ποσὸν 30000 ρουβλίων πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν ἑτέρας ρωσικῆς ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς ἀνὰ τὰς σινικὰς ἐπαρχίας Σὲ Σουὲν καὶ τὰ γειτνιάζοντα ὀροπέδια τῆς Θιβητίας. Τὰ μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἐκδρομῆς, ἅτινα ἔσονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐξερευνητοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Σινικῆς κ. Ποτονίν, θὰ διαβῶσι τὰ σινικὰ μεθόρια τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ θὰ διαμείνωσιν ἐν Σινικῇ καὶ Θιβητίᾳ ἐπὶ τριετίαν.

ΟΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ. ΜΑΓΝΗΤΕΣ.

Οἱ Μάγνητες κατεῖχον τὸ πάλαι τὴν ὀρεινὴν σειρὰν τοῦ Πηλίου, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δερματᾶ καὶ τελευτῶσαν εἰς τὸ Αἰάντειον ἀκρωτήριον. Ἦσαν δ' αὐτόνομοι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῶν δυναστειῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ δυναστῶν καὶ ἀπετέλουν ἴδιον κοινὸν τὸ Κοινὸν Μαγνητῶν. Κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα π. Χ. ἦσαν ὑπὸ ἡγεσίᾳ τῶν Μαγνητῶν τοῦ Κοινοῦ τῶν Θεσσαλῶν, ὡς οἱ Περραιβοί, οἱ Ἀχαιοὶ Φθιώται καὶ οἱ Δόλοπες, ἀπλῶς δηλ. ὑποπεταγμένοι εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς, παρέχοντες μόνον ἐν καιρῷ πολέμου αὐτοῖς τοὺς ἀναγκαίους ἀνδρας ἢ ἐν εἰρήνῃ τὸν νενομισμένον φόρον εἰς χρήματα¹. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, τυράννου τῶν Φερῶν, ἐν ἔτει 359 π. Χ. ὑπετάγησαν μετὰ τῆς λοιπῆς Θεσσαλίας εἰς τὸ μακεδονικὸν σκῆπτρον. Ὅ,τι δὲ μαρτυρεῖ πρὸ πάντων τὴν ἀσθένειαν τῆς θεσσαλικῆς κυριαρχίας ἐπ' αὐτῶν εἶναι, ὅτι οἱ Μάγνητες, ὡς καὶ οἱ Ἀχαιοὶ καὶ Δόλοπες καὶ Περραιβοί, παρεκλήθητο ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν Θεσσαλῶν ἐν τῷ μεγάλῳ τῶν Ἑλ-

λῆγων Ἀμφικτυονικῶ συνεδρίῳ. Ἡ Δημητριάς, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ² καὶ θεωρουμένη μετὰ τῆς Χαλκίδος καὶ Κορίνθου ὡς μία τῶν τριῶν πεδῶν τῆς Ἑλλάδος («πέδαί· Ἑλλάδος»³), ἐξέλω ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' μέχρι τοῦ 196 π. Χ.⁴ Τότε οἱ Μάγνητες εἶχον ἀπελευθερωθῆ τοῦ μακεδονικοῦ ζυγοῦ καὶ ἐπισήμως ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τοῦ Φλαμινίνου αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὡς καὶ οἱ Περραιβοὶ καὶ οἱ Δόλοπες⁵. Οἱ Ρωμαῖοι ἐγκατέστησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον φρουρὰν ἐν Δημητριάδι. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου (146 π. Χ.) τὸ μαγνητικὸν συνέδριον, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τόπους συνέδρια τῶν Ἑλλήνων, κατελύθησαν ἀνεξαίρετως πάντα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων⁶. Ἀλλ' «Ἔτεσι δ' οὐ πολλοῖς ὕστερον ἐτράποντο ἐς Ἑλεον Ρωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος καὶ συνέδρια τε κατὰ ἔθνος ἀποδιδόασιν ἐκάστοις τὰ ἀρχαῖα καὶ γῆν ἐν τῇ ὑπερριζῇ κτᾶσθαι» (Παυσ. Ζ', 16, 7.)⁷. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην καὶ τὴν διανομὴν τῶν Ἐπαρχιῶν συνεχωνεῦθησαν εἰς τὸ ρωμαϊκὸν κράτος.

Αἱ μαγνητικαὶ ἐπιγραφαὶ περιέχουσιν ἰδίως ψηφίσματα τιμητικὰ διαφόρων στρατηγῶν καὶ ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ἀποφάσεις τοῦ Κοινοῦ.

Τούτων τρία ψηφίσματά εἰσι τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα. Δύο ἀνευρέθησαν ἐν τῇ θέσει Μπούφα, ἔνθα ψηφίζεται, ὅπως προνοήσωσιν οἱ ἄρχοντες ὑπὲρ ὠρισμένων διατάξεων, ἀναφερομένων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κοροπαίου Ἀπόλλωνος καὶ λάθωσι πρόνοιάν τινα πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ τούτου πεφυτευμένων δένδρων διὰ τὴν εὐκοσμίαν αὐτοῦ. Ἐτερον ψηφίσμα ἀνευρέθη ἐν τῷ κατεδαφισθέντι φρουρίῳ τοῦ Βόλου, δι' οὗ ψηφίζονται τιμαὶ ὑπὸ τῶν Μαγνήτων εἰς τὸν γραμματεῖα τῶν συνεδρίων Ἐρμογένην Ἀδύμου, Δημητρίῳ καὶ τρίτον ἀνευρέθη ἐν Μακρυνίτῃ, δι' οὗ ψηφίζονται ὑπὸ τῶν ὑποστύλων τοῦ Σεραπιδίου ἐν Δημητριάδι τιμαὶ εἰς τὸν ἱερεῖα αὐτοῦ Κρίτωνα Κρίτωνος, δι' ἣν δωρεὰν ἐκ χιλίων δραχμῶν ἔδωκε πρὸς πορικοσίμωσιν τοῦ ἱεροῦ.

Ἐξ αὐτῶν καὶ τινων ἄλλων ἐπιγραφῶν μαθητόμεν ὅτι ὁ ἀνώτερος στρατηγὸς τοῦ Συνεδρίου ἐλέγετο Στρατηγὸς Μαγνήτων (Mittheilungen des Inst. Archäol. deutsch. in Athen, t. VII. 71 στίχ. 4), ὁ κοινὸς στρατηγὸς καὶ ὁ στρατηγός. Ὁ Δίσιος (35, 31) λέγει princeps Magnetum καὶ Magnetarchem, τίτλον οὐδαμοῦ ἀναφερόμενον ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς.

Ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἦν ὁ κοινὸς στρατηγός, ὃς προϊστάτο τῆς συναρχίας (ὁ κοινὸς στρατηγός καὶ ἡ συναρχία)· οἱ δὲ λοιποὶ ἄρχοντες καλοῦνται ἄπλως στρατηγοί. Ἦσαν δὲ κυρίως δέκα· ἡ δὲ ἀρχὴ αὐτῶν ἦν ἐνιαυσία (τοὺς δέκα στρατηγούς κατ' ἐνιαυτὸν αἰρουμένους)⁸· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ποικίλλει ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη ὅπως συγκαλῶνται ἅπαντες διὰ ν' ἀποφασίσωσι τι ἀπὸ κοινοῦ· ἵσκει πρὸς τοῦτο ἡ πλειονοψηφία⁹.

Μετὰ τοὺς στρατηγούς ἀναφέρονται ὁ ἑπταρχος καὶ ὁ ναύαρχος. Ὁ ἑπταρχος ἦν ὁ δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγὸν ἄρχων. Οὗτος πιθανῶς ἐβόηθη ἐν πολεμικαῖς ἐπιχειρήσεσι τὸν στρατηγόν· πολλὰς δὲ καὶ ἀνεπλήρου αὐτὸν ἀπουσιάζοντα. Ὁ δὲ ναύαρχος ἀναφέρεται μετὰ τὸν ἑπταρχον¹⁰. Ἡ θέσις, ἐν ἣ ἔκειντο ἦτε Ἰωλκός καὶ ἡ Δημητριάς, ἐν τῷ μυθῷ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀρκεῖ νὰ ἐξηγήσῃ, ὅτι οἱ Μάγνητες εἶχον πάντοτε νὰ διαθέσωσιν ἀμυνόμενοι ἀξιώμαχον ναυτικὴν δύναμιν.

Οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες, μνημονεύμενοι μετὰ τοὺς στρατηγούς, ἦσαν οἱ νομοφύλακες (οἱ στρατηγὸι καὶ οἱ νομοφύλακες)¹¹. Οὗτοι, ὡς τὸ ὄνομα αὐτῶν δηλοῖ, εἶχον τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν εἶναι εἰσέτι ὠρισμένος.

Οἱ ἐξέτασται, μετὰ τοὺς νομοφύλακας ἀναφερόμενοι, δὲν ἦσαν ἢ οἱ παρ' ἡμῶν ἀνακριταί.

Διαχειριστὴς τῶν κοινῶν προσόδων ἦν ὁ ταμίης τοῦ Συνεδρίου. Οἱ δὲ λοιποὶ ταμίαι πιθανῶς ἦσαν οἱ εἰδικοί, οὕτως εἰπεῖν, ταμίαι τῶν πόλεων, οἵτινες ἐντέλλονται ὅπως δώσωσι τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην διὰ τὴν χάραξιν τῶν ψηφισμάτων ἐν στήλαις λιθίναις («τὸ δ' εἰς τοῦτο ἀνήλωμα δοῦναι τοὺς ταμίαις»)¹².

Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐξήσκητο ὑπὸ τῶν συνεδρίων. Τὸ δὲ Κοινὸν Συνέδριον εἶχεν ἕνα γραμματεῖα (ὁ γραμματεὺς τοῦ συνεδρίου),

ὅστις ἔγραφε τὰ ψηφίσματα καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν συνεδρίων καὶ ἐπεμπε τὰντίγραφα τῶν ψηφισμάτων καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Κοινοῦ (πέμψαι δὲ τὸ ἀντίγραφον καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις). Αἱ δὲ ἀποφάσεις τῶν Συνεδρίων ὤφειλον νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, Magnetum concilium, κατὰ Δίσιον¹³. («Ἐδοξε τοῖς συνεδρείοις — ἔδοξε καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ»).

Ἡ Δημητριάς ἦν ἡ ἔδρα τοῦ συνεδρίου. Ἐνταῦθα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ψηφίσματα (ἐν τῇ ἀγορᾷ — ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγορᾷ).

Αἱ λατρεύμεναι θεότητες ὑπὸ τῶν Μαγνήτων, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ μνηεῖαν ποιοῦνται, ἦσαν:

1) Ὁ Ζεὺς Ἀκραῖος, οὗ τὸ ἱερὸν ἔκειτο οὐ μακρὰν τοῦ ἄντρου τοῦ Χείρωνος, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ Πηλίου (Δικαίαρχ. ἀναγρ. Πηλίου, Β', 8.), πιθανῶς ἔνθα τανὺν κεῖται ὁ ναὸς τοῦ προφήτου Ἡλίου, 2) Ἀπόλλων Κοροπαῖος, ἐν τῇ Κορόπῃ, κειμένη ἐπὶ τινος λόφου ἐν τῇ νῦν θέσει Παλαισεκκλησιᾶς τῆς Μπούφας, ἔνθα ἀνευρέθησαν δύο σπουδαϊόταται ἐπιγραφαί. Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ὁ κ. Γεωργιάδης τοποθετεῖ τὴν Μιθώνην. Ὁ δὲ Σκύλαξ δὲν ἀναφέρει οὐδὲν τὴν Κορόπην. Ὁ Ἀπόλλων Κοροπαῖος μνημονεύεται καὶ ὑπὸ Στεφ. τοῦ Βυζαντίου (λ. Κορόπη), ἀναφέροντος τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ Νικάνδρου.

Καὶ μυρίκης λάζιοιο πανακαρπέα θάμνον
μάντιν ἐν αἰζιοῖσι γεράσιμον ἢ ἐν Ἀπόλλων
μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο θέμ' ἀνδρῶν¹⁴.

Ἐνταῦθα κατὰ τε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τοὺς ἀνωτέρω στίχους τοῦ Νικάνδρου ἔκειτο καὶ Μαντεῖον τοῦ Κοροπαίου Ἀπόλλωνος, κατέχον πιθανῶς τὸν περὶ τὴν νῦν Παλαισεκκλησιᾶν χώρον· καὶ 3) ἡ Ἀρτεμις Ἰωλκία καὶ ὁ Σέραπης, ἡ μὲν ἐν Ἰωλκῷ, ὁ δ' ἐν Δημητριάδι.

Τὰ νομίσματα τῶν Μαγνήτων ἔφερον ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς προσόψεως κεφαλὴν Διὸς τοῦ Ἀκραίου, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας πλοῖον (Ἀργώ), ἐφ' οὗ φαίνεται καθημένη ἡ Ἀρτεμις Ἰωλκία¹⁵.

Ἡ λατρεία τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραίου ἦν ἡ ἐπισημότερα¹⁶. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραίου ἦν εἰς ἐκ τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων τοῦ συνεδρίου καὶ ἐξήσκει εἰδὸς τι ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν μαγνητικῶν πολιγῶν. Συχνάκις μνημονεύεται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενος ἐκ παραλλήλου μετὰ τὸν στρατηγὸν καὶ ἐνίοτε ὡς ἐπώνυμος ἄρχων, παραλειπομένου τοῦ στρατηγοῦ ἐπὶ τῶν κυρίως καθαρῶς θρησκευτικῶν ὑποθέσεων.

ΣΗΜ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἐν Μπούφᾳ ἀνευρεθεισῶν ἐπιγραφῶν ἀναφέρεται ὁ παθητικὸς μέλλων τοῦ λογεύομαι (λογευθεισόμενον) καὶ ὁ ἐνεστώς τοῦ διεσαφούμαι (ἐν τῷ διασαφουμένῳ τόπῳ). Ὡσαύτως καὶ ἐν τινὶ ἐπιγραφῇ τοῦ Τυρνάβου (Φαλλίνων) ἐν θεσσαλικῷ ἰδιώματι, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. G. Lolling ἐν τῷ Mittheilungen (d. Inst. Archäol. Deutsch. in Athen, τ. VIII. 101—132), ἐν στίχῳ 34: καὶ ἡ διεσαφειμένα χούρα· ἐν στίχῳ 38, ἐν τοῦ ψαφίσματος διεσαφειμένα χούρα· καὶ ἐν στίχῳ 47. «ὑπαρχέτου μὰ τὸ ὅμοιον καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἐνοικοδομεικύντεσσι τοῦν πολυτᾶν ἐποίχιον ἐν τῷ διεσαφειμένῳ χούρα» κ. λ. π. Ἐν τινὶ δὲ τῆς Μακρυνίτης ψηφίσματι¹⁷, ἀναγινώσκειται ἡ λέξις ὑπόστολοι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις τοῦ πληθυντικοῦ. Ταῦτα πάντα ἀθησαύριστα εἰσιν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- 1) Ξενοφ. Ἑλλην. VI, 1, 9. — Θουκυδ. Β', 101.
- 2) Στράβ. Θ', 436. — Πλούτ. ἐν βίῳ Δημητρίου, 53.
- 3) Πολύβ. XVIII, 11, 5.
- 4) Πολύβ. XVIII, 11, 4—7, 13. τίτ. XXXIII, 31.—XXXIV, 51.
- 5) Πολύβ. XVIII, 19, 5—XXX, 6.—Liv. XXXIII, 34.—Πλούτ. ἐν βίῳ Φλαμ. 10.
- 6) Παυσ. VII, 16, 6, 1.
- 7) Αὐτόθι VII, 16, 7.—παράβ. καὶ Στράβ. ΙΖ', 840. Πτολ. 3, 13, 44, 45, 46.
- 8) Mittheil. VII, 73 ἐπιγρ. 8. στ. 15.
- 9) Mittheil. VII. 64—69. κτλ.

- 10) Fougères, Bull. de corr. hellén. τ. XIII σ. 272. στ. 2.
 11) Mittheil. VII, 64—69. στ. 5.
 12) Bullel. de Corresp. Hellén. XIII, σ. 282 στ. 29.
 13) Titus Livius XXXV, 31.
 14) Παράβ. Mittheil. VII, 338.
 15) Gardner, Catalogue of Greek coins, Thessaly κτλ. πίν. VII. αρ. 2, 3, 4.
 16) Fougères, Bull. de corresp. hell. κτλ. 18. 277.
 17) Mézières, Mémoire Sur le Pélion et l' Ossa.

Ἐν Δράμᾳ, μηνὶ μαΐῳ 1892

ΝΙΚΟΛ. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΟΡΑΤΟΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ).

Τὸ κοιμητήριον μ' ἔλκει. Ἀγωνῶ τί συμβαίνει ἐν ἐμοί, ὅταν οὐχὶ μακρὰν αὐτοῦ εὐρεθῶ. Ὅσαίς μεταβαίνω πρὸς περίπατον εἰς τὴν πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς ἐκθέσεως μεγάρου, τοῦ Ζαπείου, πλατεῖαν καὶ εὐρίσκω αὐτὴν ἔρημον ἀνθρώπων. δυνάμεις τις ἀκατάσχετος διευθύνει τὰ βήματά μου πρὸς τὸ κοιμητήριον. Ἀσυνειδήτως βαδίζων διὰ τῶν ἐλικοειδῶν τοῦ πρὸ τῆς πλατείας κήπου δρομίσκων φθάνω πρὸ τῶν οὐρανολογικῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἃς παρακλῆπτων εὐρίσκομαι ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἀναπαύσεως.

Ὅδὸς Ἀναπαύσεως· λέξεις ἐνθυμίζουσα τῷ ἀκούοντι ἀμέσως τὴν ἀπὸ τοῦ βίου μετὰστασιν αὐτοῦ· λέξεις γλυκεῖαι, ὡς ἡ ἐκφραζομένη ὑπ' αὐτῆς σωματικὴ καὶ ψυχικὴ διάθεσις. Ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ προσφωρότερον τῇ ὁδῷ ὄνομα; Ἄραγε δὲν εἶναι αὕτη ἡ πρὸς τὸν αἰώνιον τῆς ἀναπαύσεως τόπον ἄγουσα;

Αἱ ἐκατέρωθεν ὑψόμεναι εὐθυτενεῖς κυπάρυσοι, σύμβολα τοῦ πένθους καὶ τῆς αἰωνίου ἡρεμίας, δίκην στρατιωτῶν στοιχηδὸν παραλλήλως παρατεταγμένων φρουροῦσαι τὴν ἐκεῖ ἐπικρατοῦσαν ἡσυχίαν, ὁ σιγῆλος φλοῖσθος αὐτῶν, οἷον μυστικὸς ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τοὺς ἐκεῖθεν τὸ τελευτᾶν διερχόμενους, καὶ αἱ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πένθιμα φέρουσαι διαβάτιδες μ' ἀφυπνίζουσι τοῦ κατέχοντός με ληθάργου. Ἰδοὺ καὶ αἰσθίς ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐν τῇ πρὸς τὸ κοιμητήριον ἀγούσῃ. Ἡ μελαγχολία μου ἐπαυξάνεται· καὶ διάφοροι σκέψεις τὸ πνεῦμά μου διαταράττουσι.

Διατί καὶ πάλιν μεταβαίνω ἐκεῖσε, ὅπου οὐδὲν ἄλλο ἀκούω εἰ μὴ ὀλοφυρμούς καὶ θρήνους καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀναγινώσκω ἢ ἕκαστον βῆμα μου εἰ μὴ «ἐγεννήθη» καὶ «ἀπέθανε»; Τί κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν νεκρῶν; Μήτοι ἡ ψυχὴ μου βαρυνθεῖσα πλέον τὴν ἐν τῷ καταπεπονημένῳ σώματί μου διαμονὴν ἐπιθυμεῖ ἐξερχόμενη ν' ἀναπαύσῃ αὐτὸ μετὰ τῶν τῶν τῶν ἄλλων προαναπαυσάμενων καὶ ἀκούσιως περιτριβόμεναι πάντοτε ἐκεῖ, ὡς ὁ ἐραστὴς περὶ τὸν οἶκον καλλιμόρφου παρθένου, θέλων νὰ εἰσαχθῇ παντὶ τρόπῳ εἰς αὐτόν; Ἡ αἱ σκιαὶ προσφυλῶν μοι ὑπάρξεων κοιμωμένων ἐν τῇ πατρὶφί χθονὶ τὸν αἰώνιον ὕπνον ἀκολουθήσασαί μοι αὐτότε με καλοῦσι πρὸς εαυτάς εἰς τὰ δώματα αὐτῶν;

Ἡ μελαγχολία μου ἐν τῷ κοιμητήριῳ αὐξανομένη κινεῖ τὸν νοῦν πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν. Τὸ κοιμητήριον τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πάσης ἄλλης πόλεως, εἶναι τόπος σκέψεων καὶ διαλογισμῶν. Ναί, ἐκεῖ βαθύτερον δύκαται εἰς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν καὶ κακιῶν νὰ φιλοσοφήσῃ, ὅπου βλέπει τὸν θάνατον ἀφανίζοντα ὄνειρα καὶ ἐλπίδας, περιπτυσσόμενον ἐν ταῖς χρυσαῖς αὐτοῦ ἀγκάλας πᾶσαν ἡλικίαν καὶ πᾶσαν τάξιν ἀνθρώπων καὶ ἐπικρατῆμενον ὡς ξίφος Δαμοκλέους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παντὸς ἐπαιρομένου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκεῖ παρὰ τὸν τάφον σοφοῦ ἢ χαριτοδούτου νεανίδος, γέροντος ἢ ἀγγελοειδοῦς νηπίου, ὧν αἱ

ἐκλιποῦσαι μορφαὶ εἶναι ἀπεικονισμένοι ἐν τῷ μαρμάρῳ, ἐν μέσῳ δακρύων καὶ ἀναστεναγμῶν μητρὸς ὀλοφυρομένης τὸ τέκνον αὐτῆς, νεανίδος τὸν μνηστῆρα, ἀνδρὸς τὴν σύζυγον καὶ τέκνων τοὺς γονεῖς αὐτῶν φαίνεται ἡ ματαιότης τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐφήμερος ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξὶς ἡμῶν.

Ἐκάστη ὁδὸς τῆς νεκροπόλεως ταύτης τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα ὄνομα σχέσιν ἔχον πρὸς τὸν θάνατον, εἶναι ἀναπαράστασις τῶν ἐν τῇ πόλει ὁδῶν ὑπὸ τὴν λυπηρὰν αὐτῶν μορφήν. Ἐκαστος οἶκος ἔχει καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ· ἕκαστος τάφος τὸ σῆμα αὐτοῦ. Ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πτωχοῦ ξύλινος σταυρὸς καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλουσίου ἀνδριᾶς καὶ μαρμαρίνος στήλη καὶ ἐνταῦθα παριστᾷ τὰς διαφορὰς τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, ὡς ἐν τῇ πόλει τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαλα καὶ οἱ ταπεινοὶ οἰκίσκοι.

* *

Ἡμέραν τινὰ περιπλανώμενος κατὰ τὴν συνήθειάν μου καὶ ἀναγινώσκων διάφορα ἐπιτύμβια ἔφθασα παρὰ τινὰ τάφον, ἐφ' ὃς ἔκειτο ἐκ φαιτοῦ μαρμαροῦ πλάξ, περὶ τὴν ὁποίαν ἦνθον εὐχραι καὶ εὐανθὴ φυτὰ, περιοριζόμενα ὑπὸ σμαραγδίνης πρασιᾶς. Νεανίας τις γονυκλινὴς ἐπὶ τοῦ τάφου παρὰ τὸν σταυρὸν περιποιεῖτο τὰ ἄνθη κλαίων· ἐνόησε δὲ ἐπὶ τοῦ χρώματος τὴν κεφαλὴν κύπτων ἐψιθύριζε λέξεις τινὰς καὶ εἶτα ἔτεινε τὸ σῶμα, ὥστε περιέμενεν ἀπάντησιν.

Ἡ περιεργία μου ἐκεντήθη εἰς τὸ ἔπακρον· ἐπλησίασα ὅθεν πολὺ ὥστε νὰ ἀκούω τὰ ψιθυρίζοντα. Ὁ νεανίας μοι ἦτο γινώριμος, ἀλλ' αἱ σχέσεις ἡμῶν περιορίζοντο μόνον εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους προσαγορεύσεις· δὲν εἶχον ἐπομένως τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσω αὐτῷ· ἄλλως τε καὶ ἀμάρτημα θὰ ἦτο, ἐὰν διέκοπτον τὴν ἱερὰν αὐτοῦ συνδιάλεξιν. Ἦτο φοιτητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐξ Ἀδριανουπόλεως.

— Ἀδελφὴ μου, Ἰουλίᾳ, ἔλεγε δακρυρροῶν· φεύγω εἰς τὴν πατρίδα . . . τί νὰ εἶπω εἰς τὴν τλήμονα ἡμῶν μητέρα; . . . πῶς θὰ με ἴδῃ μόνον ἐπανακάμπτοντα; . . . πῶς ν' ἀνακοινώσω αὐτῇ τὸν θάνατόν σου, ὃν μέχρι τοῦδε ἀπέκρυπτον, ἀπομιμούμενος τὸν γραφικόν σου χαρακτῆρα εἰς τὰς πρὸς ἐκείνην ἀπὸ σοῦ δῆθεν ἐπιστολάς; . . . Πῶς νὰ παρηγορήσω αὐτήν; . . . πῶς θ' ἀντίσχη εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἱταύτην ἀλήθειαν; . . .

Θεὲ μου . . . βοήθησόν μοι . . . ἐλέησον τὴν μητέρα μου . . . Ἰουλίᾳ . . . ὁ δακρύων πόνθος σου ἦτο νὰ ἴδῃς τὰς κλεινὰς Ἀθῆνας . . . φεῦ! εἶδες αὐτάς, ἀλλὰ τοσοῦτον ἡγάπησας, ὥστε ἀφῆκας τὰ ὅσα σου ἐν αὐταῖς. . . Σὲ εἶλκε τὸ κλασικὸν αὐτῶν χῶμα. . . Ἰουλίᾳ, ἡ μήτηρ ἡ δυστυχὴς ἡμῶν μήτηρ, ἦν κατελίπομεν μόνην ἐν τῷ οἴκῳ, περιμένει . . . ἀπεχαιρέτισεν ἡμᾶς ἀμφοτέρους μετὰ τῶν ἐγκαρδίων αὐτῆς εὐχῶν καὶ τώρα πῶς θὰ ἴδῃ ἐμὲ μόνον; . . . Φεῦ θὰ μὲν αὐτῇ ἡ τελευταία σου ἀνάμνησις πικρά, ὁ ἀποχωρισμὸς σου ἐν τῷ σταθμῷ, τὰ δάκρυά σου, οἱ λόγοι σου, ἡ συγκίνησίς σου. . .

Ἰουλίᾳ . . . ἀγαπητὴ μου Ἰουλίᾳ . . . ἀποχωριζόμενος τοῦ τάφου σου, νομίζω ὅτι ἀποθνήσκεις τὸ δεῦτερον καὶ με ἀφίεις. Ἰουλίᾳ μου. . . διατί ἡ τύχη νὰ πλῆξῃ ἡμᾶς οὕτως; . . . ἤρρωσε νὰ νυμφευθῇς σὺ τὴν ψυχρὰν τοῦ τάφου πλάκα; σὺ ἡ χαρὰ, ἡ ἐλπίς, τὸ μέλλον, τὸ πᾶν τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφοῦ σου; . . . Φεῦ! ἀναπαύσαι σὺ τώρα ἐκεῖ ἐν μέσῳ ῥόδων καὶ ἀνθέων περιμένονσα καὶ ἡμᾶς, ὧν τοσοῦτον προῶρως ἐστερήθης. . . Κοιμήθητι ἡρεμῶς . . . ἡμεῖς ὑποφέρομεν. . .

Mourir, c'est le repos, et vivre, c'est souffrir.

Ταῦτα λέγων ἐπὶ τοῖς τὰ ἄνθη διὰ τῶν ἀρθῶνως ρεόντων δακρύων αὐτοῦ καὶ ἐξηκολούθει διαλειπόντως ὁμιλῶν οἷον ἐκ διαλεγόμενος τῇ νεκρᾷ. Ἐγερθεὶς τέλος μὲ εἶδεν ὀπίσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον περιλύπας.

— Συγγνώμην, ἀγαπητέ μοι, εἶπε· κλαίω τὴν ἀδελφὴν μου. . .

— Τοῦναντίον, ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἀναίδειάν μου, διαταράξας τὴν ἱερὰν ὑμῶν ὀλίσιν.

— Ναὶ κλαίω τὸ πᾶν, ὅπερ εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν μόνην ἀδελφὴν μου ἀποχωριζόμενος τοῦ τάφου αὐτῆς, διότι σήμερον ἀναχωρῶ εἰς τὴν πατρίδα. Ἦλθεν ἐνταῦθα μετ' ἐμοῦ, ὅπως ἴδῃ τὰς Ἀθῆνας, αἵτινες ἦσαν τὸ ὄνειρον αὐτῆς· ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἀκριβῶς μηνῶν ἀπέθανεν ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἀφοῦ ἔτυχες μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, θὰ τοιμὴν νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν χάριν τινὰ.

Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ· εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐκτελέσω τὴν παράκλησίν σου.